

Haand og med egne Kræfter. Vi takker Dem derfor ikke blot fordi De har gjort Dem fortjent til den højeste Udmærkelse, en Kvinde kan faa i vort Samfund, men især fordi De har gjort det gennem et Livs udholdende og udmærkede Arbejde for Deres eget Køn.

Mindeord.

Den 28. November døde Folketingsmand *Chr. Berg* i sit Hjem her i Byen. At en saa betydelig Personligheds Bortgang vil spores i Samfundet, er alle enige om, og deri ligger, at hans Død ogsaa har Betydning for dem, der udgør saa stor en Del af Samfundet: Kvinderne. Men ogsaa direkte for Kvindesagen vil hans Død sikkert mærkes. Oprindeligt var Berg ikke nogen Ven af vor Sag, ja stod vel nærmest som en Modstander, men i den sidste halve Snes Aar viste der sig en Svingning hos ham. Han begyndte at faa Interesse for Kvindernes Deltagelse i det offentlige Liv, i Fattig- og Skolevæsen; og i det af ham for nogle Aar siden stillede Forslag om Kommunalforfatningen var Kvindernes Valgret ikke glemt.

Af og til kunde der desuden falde Ytringer fra ham, der viste, at han havde et frisindet Syn paa Kvinderne ogsaa i andre Retninger; saaledes udtalte han i Fjor, under Forhandlingen om Lønninger for Lærerne ved de kgl. Seminarier, at Kvinder burde have Adgang til disse Poster, da der utvivlsomt var adskillige Kvinder, som var dygtige nok dertil — en Ytring, der bragte den daværende Kultusminister, Scavenius, til at fare op i Forfærdelse. Ligeledes skal han i Finansudvalget have udtalt sig for kvindeligt Tilsyn ved de statsunderstøttede Realskoler, der have Fællesundervisning.

Men ud over dette ville Kvinderne mindes Berg for hans varme Hjerter overfor „de smaa i Samfundet“. Saa mandig en Personlighed han var, havde han paa dette Omraade det mildeste „kvindelige“ Hjertelag. Ved hans Baare blev der sagt, at det Spørgsmaal, Berg havde stillet i sit Liv, var det: „Skal de, der allerede ved deres Fødsel har Rigdom, Magt (vi kan tilføje: Køn) og andre Goder, af Samfundet bevares og beskyt-